

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 383, març del 2020

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14, el Masnou

93 555 10 60 / 17 61

www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Tallers Masnou

G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

Merceria Romeu

Des de 1905

La Merceria Romeu, tota una institució al Masnou, continuarà amb una nova direcció, però al vostre lloc de sempre.

Fundada al 1905, la merceria ha servit durant tres generacions el poble del Masnou des del Camí Ral. Però ha arribat l'hora de la jubilació de Montserrat Fàbregas i Feu, que ha llogat la botiga a Anna Meré, tota una professional i entusiasta de la venda al detall, que continuarà oferint el servei i qualitat de sempre.

Serveixi aquest escrit per donar les gràcies a la població del Masnou i agrair la bona relació en aquests 115 anys de dedicació i esforç per part, primer, de l'àvia fundadora, Maria Romeu; després, de la

seva filla, Filomena Feu Romeu, esposa de Joan Fàbregas —emblemàtic masnoví— i per últim de Montserrat Fàbregas i el seu marit, Albert Baliarda, que molts recordaran entranyablement.

Diuen que per continuar hi ha un moment en què ens hem d'aturar, recordar i decidir cap a on hem d'anar; doncs ara n'és el moment: esperem que el camí sigui llarg i amb poques dificultats i altre cop donar el més sincer agraïment a tots els nostres clients i amics.

A reveure i fins a sempre.

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol - Lluís Valls

Portada: Isabel-Clara Simó i la dona treballadora

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 16 59

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.
Paper ecològic de 90 g

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

La inserció de missatges publicitaris en el butlletí de Gent del Masnou queda sotmesa al criteri de l'entitat.

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'Ajuntament de la Vila.

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Vols venir a cantar a la *Coral Xabec*?
Hi tens lloc com a tenor, baix, soprano o contralt. Vine a *Gent del Masnou* a provar la veu qualsevol dimarts una mica abans de 2/4 de 10 del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

Editorial

PARTICIPACIÓ CIUTADANA

Per primer cop a la nostra Vila l'Ajuntament ha posat en marxa un procés de participació mitjançant el qual tots els masnovins hi podem dir la nostra per tal de decidir el destí de mig milió d'euros del pressupost, quantitat a repartir equitativament entre els anys 2020 i 2021, destinats a inversions d'interès públic i perdurable en el temps.

Se'n va fer la presentació pública el dia 3 de febrer a la sala Joan Comellas, data en què s'inicià el període de recepció de propostes de la ciutadania mitjançant butlletes específiques o bé des del web municipal fins al dia 23 de febrer, data a partir de la qual s'obrí un període d'estudi i validació tècnica fins a la fase final prevista per al mes de setembre en què es procedirà a una votació entre aquelles propostes que compleixin el marc jurídic vigent i que no contradiguin els plans municipals aprovats, amb la participació oberta a totes les persones més grans de 16 anys empadronades al Masnou.

Cal felicitar-nos i felicitar l'Ajuntament per aquesta iniciativa democratitzadora que posa a l'abast de la ciutadania una participació activa i corresponsible en el destí d'una part notable del pressupost municipal. Benvinguda iniciativa.

EXPECTATIVES

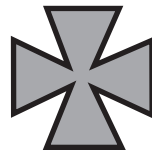
El dimecres 26 de febrer, data en què ja havíem tancat l'edició d'aquest butlletí, estava prevista la primera reunió de la Taula de Negociació entre els governs d'Espanya i Catalunya, com a punt d'inici de l'indispensable diàleg per encarar l'encaix, dins d'un marc democràtic i de mutu respecte, d'ambdós col·lectius. De tothom és conegut que hi ha temes a priori "insalvables" com el reconeixement del dret d'autodeterminació o l'amnistia dels presos polítics i exiliats, que poden fer trontollar l'èxit de les negociacions. Bé està, però, asseure's i començar el primer plat de la taula, el diagnòstic. Després ja es veurà quins plats hi ha en el menú i si són a gust de tots els comensals o no. Tot i que estem molt escaldats, no cantem les absoltes abans d'hora.

D'altra banda, el dissabte 29 de febrer estava anunciada la celebració de l'acte convocat pel *Consell de la República Catalana* a Perpinyà, amb la prevista i expectant presència dels eurodiputats exiliats Carles Puigdemont, Toni Comín i Clara Ponsatí. Per la mateixa raó apuntada abans, no en coneixem el resultat, però per la gran quantitat d'autocars emparaulats i la quantiosa reserva de places d'hotel d'aquell entorn, estem convençuts que va esdevenir un acte multitudinari i engrescador de cara al futur polític del nostre país. Així ho esperem.

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
ISABEL-CLARA SIMÓ Lluís Valls Marí	5
GENT AMB GENT Albert Agustí	6
MOBILE WORLD CONGRESS BCN 2020 Joan Camps	9
VIVÈNCIES Pep Parés	10
ANESTÈSIA GENERAL Joan Maresme Duran	11
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray	12
POESIES DE JOSEP VENDRELL	14
TEATRE CAPITAL Rosa M. Isart	14
SOM Oriol Lugo	15
EL MONJO QUE VA VIATJAR EN EL TEMPS Josep Condeminas	16
LA PUNTA DE LA LLENGUA (116) Esteve Pujol i Pons	16
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí Bertran	17
CRÒNIQUES D'ULTRAMAR Joan Muray	18
GENT DEL MASNOU INFORMA	19
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot	20

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Març 2020 --

1	diumenge	Aymar
2	dilluns	Viamar
3	dimarts	Ocata
4	dimecres	Riera
5	dijous	Fàbregas
6	divendres	Aymar
7	dissabte	Dominguez
8	diumenge	Dominguez
9	dilluns	Riera
10	dimarts	Fàbregas
11	dimecres	Viamar
12	dijous	Aymar
13	divendres	Dominguez
14	dissabte	Ocata
15	diumenge	Ocata
16	dilluns	Fàbregas
17	dimarts	Viamar
18	dimecres	Dominguez
19	dijous	Aymar St. Josep
20	divendres	Ocata
21	dissabte	Riera
22	diumenge	Riera
23	dilluns	Viamar
24	dimarts	Dominguez
25	dimecres	Aymar
26	dijous	Ocata
27	divendres	Riera
28	dissabte	Fàbregas

29	diumenge	Fàbregas
30	dilluns	Dominguez
31	dimarts	Aymar

-- Abril 2020 --

1	dimecres	Ocata
2	dijous	Riera
3	divendres	Fàbregas
4	dissabte	Viamar
5	diumenge	Viamar Rams
6	dilluns	Aymar
7	dimarts	Ocata
8	dimecres	Riera
9	dijous	Dominguez
10	divendres	Dominguez
11	dissabte	Dominguez
12	diumenge	Dominguez
13	dilluns	Fàbregas
14	dimarts	Riera
15	dimecres	Fàbregas
16	dijous	Ocata
17	divendres	Dominguez
18	dissabte	Aymar

semana Santa

Diumenge i Dilluns de Pasqua

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.15 - 21	9.15 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viamar Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

h o ú s t i A n o b e r t a

Les cartes de la Bústia Oberta cal que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran amb el nom i cognoms** de l'autor o inicials. En cap cas no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

ES POT ESTAR TRANQUIL A CASA O AL CARRER?

Representa que sí, però a l'hora de la veritat resulta força impossible. Anem a pams i vegem:

D'entrada, si vius en una casa individual, has de tenir-la pràcticament fortificada, amb reixes a les finestres,

panys de seguretat, etc., i viure-hi com en una presó.

Si vius en un pis, i és alt, pots prescindir de les reixes, però has de tenir una porta a prova de bombes, i encara pot ser que t'hi entrin.

Si superes tot això, encara et queda un ai al cor quan te'n vas de viatge, sigui per pocs

o molts dies, ja que no saps si en tornar la trobaràs ocupada, i segons com siguin els okupes, tens la de perdre.

Si, mentre hi ets, et penses que estàs tranquil, no t'ho creguis, ja que per mitjà de les tecnologies reps un munt de trucades, correus, etc. no desitjats.

I parlant del telèfon, que és una bona eina de treball i de comunicació, però que serveix a tota mena d'empreses, associacions, etc., per tocar-te ses coons, com diuen a Mallorca, per oferir-te tota mena de «gangues», especialment quan menges o quan ho prepares, això si no

t'entabanen amb una entrevista, que et diuen que serà de quatre mots i hi estàs mitja hora.

I no en parlem de quan vas pel carrer, però això són figures d'un altre paner. Ja que amb l'ampli ventall d'andròmines sobre rodes, t'assetgen per tots cantons, i alguns encara et miren com si l'intrús que va per la vorera fossis tu. Tan bonica i saludable que és la tranquil·litat. Tan bona que és la quietud. Tan bo que és escoltar el silenci... i pensar, però es veu que això no són coses del món que ens ha tocat viure.

Joan Muray

Isabel-Clara Simó... i la dona treballadora

Lluís Valls Mari

En proposar-me la portada d'aquest mes no pensava en la Isabel-Clara Simó, però la recerca de la idea et fa remenar i regirar i em vaig trobar al davant del **Dia Internacional de la dona treballadora**. Ja fa massa anys que s'arrossega el reconeixement de les 8 teixidores mortes al 1857, però mentre hi hagi diferències, s'ha de continuar lluitant. És molt trist que per reconèixer-ho s'hagi de celebrar; les dones són tan vàlides, eixerides, treballadores, valentes, necessàries i miserables com els homes i qui ho dubti és que encara no ha entès res. Celebrar un dia per a elles és com celebrar un dia per la mà dreta o la mà esquerra. La dona és la meitat imprescindible de la humanitat. Qui pensi que la dona és menys o més, haurà de caminar sempre amb un peu més curt que l'altre.

Això pel que fa al dia de les femines; i, pel que fa a la Isabel, doncs què voleu que us "diga"? una alcoiana genial, oberta, amable, amorosa i que estimava la vida i la terra per sobre de tot. Vaig tenir l'ocasió de conèixer-la i d'estar una estona amb ella i em va alimentar amb la seva senzillesa, passió, amabilitat, honradesa i amor. Em va dedicar un escrit, que era per a la meua dona, i

que us reproduïxo perquè penso que val la pena de llegir; és molt conclusiu de qui era ella..

(Les dones, de vegades, humpai, tenim alguna cosa a dir-vo.)
De vegades, també, parlem d'amor, de sentiments... o de desamor, de desesperança.
De vegades som còmplices, i ens entenem sense amb prou feines conèixer-vo.
Tu i jo, humpai, no ens coneixem. I la paraula, en el paper, és alguna cosa a dir-vo; parlem d'amor.
I així ens fem còmplices, i ens miquem l'ullet una a l'altra. Sense conèixer-vo.
Separats perquè som, des d'aque mabris, amigues. O?
Per molts anys, amijo,
17.6.96
Yolanda Mayo

I per acabar també reproduïxo la resposta, després de 24 anys i amb motiu d'aquest petit homenatge, que, penso, també val la pena de llegir.

Enyorada Isabel,

Les dones, sovint, tenim coses a dir-

nos. Parlem d'amor, de sentiments, de lluita, de desesperança, de llibertat... De vegades, ens sentim còmplices i ens entenem sense, amb prou feines, conèixer-nos.

Això és el que ens ha passat; la paraula en el paper ens connecta i ens fa sentir fortes, sensibles, valentes, compromeses..., i així, sense conèixer-nos, ens hem picat l'ullet una a l'altra.

Més enllà de la teva obra escrita, trobaré a faltar la teva actitud persistent de defensa de la independència, dels Països Catalans, del feminisme, de la bona política d'esquerres, de la llengua catalana.

Adéu, amiga

GENT AMB GENT CONVERSES

Albert Agustí Gafarelo

L'esforç de sobreviure
...la curiositat m'ha fet aprendre les coses

Plovia i ha vingut caminant a la invitació que li hem fet; la pujada de Roman Fabra fins a Joan XIII fa esbufegar molts joves, però ell ha aparegut amb puntualitat anglosaxona i amb veu d'atleta ha preguntat "On deixo el paraigua?, que en anar-me'n no me'l vull deixar!". Albert Agustí compleix la regla d'excepció dels qui han sobreviscut en l'escac de la vida enmig de les fatalitats de la guerra, la tuberculosi, la fam, la postguerra i les mil i una causes que han escurçat la vida de la majoria dels seus coetanis; peons, alfils, reis i reines. Indemnitat, que el fa sospitós d'haver fet un pacte amb el diable, un indicatiu que, en parlar amb ell, confirma el savi proverbi que diu que "el dimoni sap més per vell que per diable".

Com va començar la teva vida?

Recordo el col·legi del carrer d'Avinyó de Barcelona on hi havia l'Escola de Belles Arts Sant Jordi. Devia ser l'any 1933; tenia quatre anys i per primera vegada començàvem a escriure amb ploma i tinter; els pupitres eren de dues places i cadascú tenia un tinter de porcellana acoblat a la taula; l'exercici consistia a sucra la ploma i fer pals un al costat de l'altre per habitar-nos a l'escriptura cal·ligràfica, que, escrivint suau, feia una línia finíssima i, si premies, la feia gruixuda. Aleshores al meu company se li va ocórrer sucra la ploma, carregar-la de tinta i esquitxar-me el meu tros de pupitre... de mala gana vaig acceptar-ho com a broma, però li vaig dir que parés; ell, recalitrant, va insistir fins a treure'm de polleguera, de manera que la meua reacció fou agafar el meu tinter i buidar-l'hi damunt del cap. Per primera vegada van expulsar-me de la classe, i no fou l'última... jo tinc un caràcter tolerant i no em fico mai amb ningú, però si em fan pessigolles puc reaccionar violentament.

La violència era freqüent; la guerra et va agafar als set anys, oi?

Sí! Al maig del 1937 els pares ja s'havien divorciat; aleshores l'avi, veient-les venir, va dir "Hem perdut la guerra, és hora de fugir!" Casualment, part de la família materna ja feia un any que havia emigrat a Marsella, així que l'avi es va quedar per preservar la casa i l'àvia, la mare i el meu germà vam agafar el tren cap França. El viatge es va truncar a

Perpinyà; la gendarmeria ens va fer baixar del tren i ens van apilonar en una finca amb tots els exiliats espanyols; sortosament els parents van venir a buscar-nos i amb el seu aval vam anar a viure amb ells a Marsella.

Fugint del foc vas caure a les brases feixistes?

Fins a l'any 1938 va haver-hi pau a França; la família havia prosperat a Marsella en la indústria d'estris i productes de perruqueria i en aquests dos anys la mare es va fer càrrec d'obrir botiga del negoci familiar a Lió i més tard una altra a París. La invasió alemanya va començar al 1940 i la guerra ja no era de broma. Aleshores tota la família ens vam refugiar al poble de Lunas a l'Hérault; allà vaig anar a col·legi; com que era un poble petit, un sol mestre impartia tots els cursos en una sola aula. Mentrestant l'ocupació se la repartien, els alemanys el nord i els italians l'oest, i deixaven el sud com a zona lliure. Al cap de sis mesos, la família va aprofitar per emigrar cap a Amèrica; i la mare i el meu germà vam quedar-nos a la zona lliure de Marsella per guardar la casa.

Vols dir que a Marsella no hi havia guerra?

Amb deu anys, des de casa podia veure els Stuttgart i Messerschmitt com bombardejaven el Port de Marsella. En ser zona declarada lliure no hi havia presència militar, però aleshores els italians van anar a bombardejar Tolon, la qual cosa no va ser possible a causa

L'Albert al 1941 amb la mare i en Pum, cadell encara, als braços

del mal temps, i a la tornada van deixar caure les bombes a Marsella. Al cap de pocs mesos va haver-hi la invasió de la zona lliure i els estrangers com nosaltres havíem estat citats a la prefectura de policia controlada per la Gestapo; al carrer hi havia dues cues, una de reservada exclusivament als jueus. La mare estava molt preocupada, ja que ella, de color una mica trencat i el nas aguilenc igual que jo i el meu germà, semblava hebrea, la qual cosa va fer que un soldat alemany se la mirés, i sense atendre cap explicació va obligar que ens poséssim a la cua dels jueus. Aleshores la mare va dir-me "Tu, Albert, tens pipí, oi?" i amb aquesta excusa vam sortir de la fila i ja no hi vam tornar. Tot fugint vam refugiar-nos al poble de Lodève on vam malviure sense papers més d'un any i mig; allà vaig conèixer l'escollisme. Ens reuníem a l'església, antic monument amb un gran campanar. A mi m'agradava molt ajudar el meu cap fent tocar les campanes; era emocionant perquè estiraves la corda tant com

podies i, si t'hi aferraves, aleshores el pes de la campana t'estirava i pujaves un parell de metres de terra.

A quina edat vas tornar a Catalunya?

El meu germà ja era a Barcelona quan al 1944, carregats amb la maleta, la mare i el meu gos, que es deia Pum, vam agafar el tren cap a Catalunya. A la frontera vam tenir un breu interrogatori per part d'un militar alemany i des de Portbou vam seguir escortats per dos Guàrdies Civils, que, tot i que teníem bitllets fins a Barcelona, ens van lliurar als "grisos" armats de Figueres. Allà va ser quan el meu gos va fer una monumental cagarada i jo vaig renyar-lo dient: "Què estàs fent, Pum!" ...i aquell pum va esverar els guàrdies, havien entès que jo havia dit POUM, que eren les sigles del Partido Obrero de Unificación Marxista de la República. Així, la cosa es va embolicar de mala manera fins que la mare va aconseguir convèncer que Pum era el nom del gos, que jo li havia posat igual que el del conte de "Les aventures extraordinàries d'en Massagran" de Josep Maria Folch i Torres, un llibre que jo havia llegit per aprendre el català. D'aquí venia el nom del meu gos; es deia Pum igual que el gos del conte. O sigui que de ben nano ja vaig passar un dia i una nit al calabós, on només em deixaven sortir al carrer de Figueres perquè el gos fes pipí.

Aquesta vegada ens va acollir una amiga de la mare que vivia al carrer de la Palla, 16, casa que van enderrocar per deixar visible la muralla antiga prop de la Catedral; per rentar-nos ho feiem en un gibrell i la mare em tirava l'aigua calenta amb un pot. Un dia l'amiga de la mare, que es deia Mari i era infermera, em va dir "Tu, noi, saps que no es pot ser català si no ets del Barça, del Club Natació de Barcelona o de la Unió Excursionista de Catalunya?", i aleshores em vaig fer soci de tots tres clubs. Eil!, que jo no tenia els quartos, però, com que m'obligaven a anar a veure el pare, que just acabava de conèixer, un dia sí i un altre no, jo dinava a casa seva i ell m'ho va facilitar.

T'hi vas avenir amb el teu pare?

El pare va voler ajudar-me posant condicions. Mantenint el distanciament, va

obligar-me a entrar al col·legi "El Redentor" a pensió completa, un col·legi a l'avinguda del Tibidabo que, de religiós, únicament en tenia el nom. Una manera del pare per treure-se'm de sobre tant com podia. Ell vivia en família i tenia la casa a Cadaqués heretada dels avis; a l'estiu m'ho passava molt bé, podia navegar amb la barca de vela llatina; a més el pare tenia un llagut de sis metres amb motor. En aquell temps les avaries eren freqüents i el preocupava molt tenir-lo en bon funcionament per evitar quedar-se aturat al mar. Un dia mentre jo l'ajudava, amb l'aire displicent amb què sempre em tractava, em va manar que anés al garatge i li portes la clau anglesa del número tal... La casa era davant la platja, on hi havia una passarel·la entrant al mar i des d'allí en demanava els estris que necessitava. Jo aquell dia, amb previsió, ja que no era la primera vegada, vaig decidir emportar-me tot el joc de claus a la butxaca de la granota per si no encertava la correcta. Quan li vaig lliurar la que volia i no va coincidir amb el cargol del motor, em va esbrincar de mala manera, i tot seguit, amb ganes de castigar-me, va manar que tornés al garatge, però en treure-me-la jo de la butxaca sense haver de fer la caminada se'm va empenyar com una mona pel fet d'haver estat previsor. Aleshores jo vaig reaccionar traient tot el joc de claus que portava i els hi vaig tirar d'una revolada i ell, veient-me la cara, va recular poruc cap al fons de la proa del llagut... Va ser l'última vegada que vaig estar amb ell; gràcies a uns amics de la colònia d'estiuejants que em van deixar els diners, vaig agafar l'autobús fins a Figueres i el tren cap a Barcelona. Quan li vaig dir a la mare que ja no volia saber res del pare va exclamar: "l'ara de què creus que viurem?" Aleshores es va mirar el portamonedes, va ensenyar-me les tres pessetes que li quedaven i vaig reaccionar rient: "Ens farem uns entrepans i ens n'anirem al cinema del Teatre Bosque, i demà serà un altre dia!"

Anaves molt fort, i no tenies més de quinze anys?

L'endemà vaig anar a la farmàcia que hi havia a la Rambla del Prat i vaig preguntar si necessitaven un aprenent i vaig

Amb 17 anys a Cadaqués i la barca de vela llatina del pare.

encertar, perquè necessitaven un *recader*, amb la sort que el primer dia, sabent la situació de casa, em van anticipar un setmanal. Passat un any, prop del 1946, avorrit de fer de *recader*, vaig trobar feina a la ferreteria del carrer Major de Gràcia, una botiga on podies trobar de tot. Darrere el taulell hi teníem una escala amb rodes per arribar a tots els prestatges fins a l'alt sostre de la botiga. A mi em tocava pujar dalt de tot i passejar-me d'una banda a l'altra per abastar un pany, una clau anglesa... o una dotzena de puntes; el divertiment era veure la botiga des de dalt l'escala i moure'm vertiginosament com si estigués enfilat en una atracció del Tibidabo. De més a més vaig retrobar-me amb els Escoltes que es reunien a la Unió Excursionista de Barcelona al barri de Gràcia.

En ple franquisme, l'Escoltisme devia ser religiós!

L'agrupament era dels pocs que quedaven, amb un activisme on hi havia tres comunistes, a qui al poc temps van agafar i empresonar. Tampoc jo no era gens partidari del comunisme aferrat a l'estalinisme més radical, però al final fou que la Falange es va apoderar del Cau i jo vaig desfer-me'n i, tement que les represàlies m'enganxessin a la feina, em vaig oferir a un anunci de La Vanguardia on demanaven un venedor de productes de perruqueria per fer la ruta d'Andalusia. A l'endemà ja agafava el tren cap a Almeria amb la maleta i el

mostrari de vendes; cada viatge durava de dos a tres mesos i només venia per despatxar amb l'empresa i veure la mare; van ser quatre anys que vaig posar dipòsits a Màlaga i a Sevilla amb molt bons resultats.

A part de la feina, devies tenir moltes hores lliures?

A les pensions coincidí amb altres viatjants que jugaven al dòmino de parelles; quan els faltava un jugador m'hi convidaven; però, com que en sabia poc i s'hi jugaven els cafès i les copes, un vespre, en tirar una fitxa errònia, el company se'm va posar rabiós com una fera; aleshores vaig treure dos duros de la butxaca i vaig dir: "Avui els cafès els pago jo, i des d'ara ja us ho fareu sense mi!" A mi m'anava millor fer amistat amb noies que jugar a dòmino, fins que vaig conèixer una moxa amb qui em volien casar.

No ens diràs que vas fugir, oi?

Ja feia temps que em rondava pel cap de tornar a Barcelona, i tenia pendent la mili. Vaig tenir la sort que el meu germà s'havia casat i es va quedar a Portugal, i l'oficial militar va preguntar-me: *¿Pero usted tiene o no tiene padre?*; jo vaig al·legar: *¡Pues no lo sé! Desapareció en el 36; ¿si usted no me lo encuentra?* Així vaig lliurar-me del servei militar. La meva primera dona era germana d'un amic escolta, i en retrobar-nos anàvem molt llançats i al cap d'un any ens vam casar i vam viure en un primer pis de la Via Augusta on vam tenir dos fills.

Quan la feina se'm feia monòtona, el cuc m'impulsava a veure les ofertes de feina. En contactar amb una empresa, els vaig fer l'efecte de ser metge, arquitecte o advocat, quan no tenia ni certificat d'haver anat a l'escola primària, la qual cosa em va motivar a estudiar i vaig coincidir quan Paco Paredes va permetre que els majors de 25 anys sense estudis reglats poguéssim fer estudis universitaris. I en presentar-me als exàmens, a la meva dona no li va semblar bé, com si no em veiés capaç de sortir-me'n... fou l'esforç que significava treballar i estudiar sense el seu suport que va empenyar-me i d'alguna manera va ser la gota que va omplir el vas. En acabar la carrera vam divorciar-nos, i es quedà ella vivint amb la meva

mare i els dos fills, que ja eren grans; el fet que ella no cregués en mi se'm va fer insostenible. Tampoc no em va costar gaire embolicar-me de nou; de seguida vaig conèixer una noia que a primera vista ja em va fer pessigolles; una relació que va durar cinc anys fins que ella va platejar-me que volia tenir fills, i a mi no em va il·lusionar la idea de formar família.

Era esgotador estudiar i treballar!

Vaig començar a estudiar i, als quatre mesos, vaig aprovar amb nota... i des del començament de la carrera sempre em guardava una assignatura que llegia en diagonal sense estudiar-la, i la deixava per al setembre. Em llevava a les quatre de la matinada i em posava a estudiar fins a l'hora d'anar a treballar. No vaig trigar gaire a tenir feines esporàdiques d'advocat i al cap de cinc anys, en rebre la llicenciatura, immediatament vaig obrir el bufet en un despatx de 300 m² a la Via Laietana cruïlla Casp, i s'hi van incorporar dos companys de carrera. Al poc temps la cosa ens va funcionar i jo vaig poder deixar les dues feines que tenia i dedicar-me exclusivament a l'advocacia.

A quina edat et vas jubilar?

La meva loteria ha estat l'Anna, la meva dona, 25 anys més jove, que m'ha donat dos fills i que, en complir jo els 70, em va dir que ja era hora de deixar de treballar. Des d'aleshores tampoc no paro; ara que ja veig que el meu temps té caducitat, continuo llevant-me a les set del matí, vaig a buscar el pa i prepa-

L'Albert amb la seva filla Eina l'11 de Setembre del 2014

ro l'esmorzar per a l'Anna per anar-se'n a treballar; cada dia faig un dinar diferent per a tots dos.

Has aconseguit viure amb plena llibertat. Què en penses de la mort?

Em considero normalet; el que sé fer ho he fet bé, però sense cap pretensió d'excepcionalitat; la meva fortuna ha estat tenir la curiositat per entendre tot el que se'm posava per davant i actuar amb tot el meu esforç i posar al màxim totes les aptituds per aconseguir-ho. Quan m'arribi l'hora, m'agradaria morir-me de cop... m'empenyaria molt que en tinguessin enganxat a un màquina ...; ja he deixat dit que m'incinerin i que tirin les meves cendres davant al Cap de Creus i he dit als companys que avisin l'Anna; que ho facin llançant les cendres a favor del vent, no sigui que li caiguin per sobre.

L'Albert i família: l'Eina, ell, l'Anna i en Guerau

MOBILE WORLD CONGRESS BCN 2020

Joan Camps i Ortiz

El 16 de gener, Víctor Martínez signava al diari El Mundo: **ASSALT DE DÍAZ AYUSO AL MOBILE WORLD CONGRESS. Ayuso declara la guerra a Colau**, que l'articulista justificava dient: *Organitzar un esdeveniment de la magnitud del Mobile World Congress és una de les grans aspiracions de tota ciutat important. Per tant, no és estrany que la Presidenta de la Comunitat de Madrid, Isabel Díaz Ayuso, tingui entre les seves reivindicacions la possibilitat que els organitzadors del Congrés decideixin abandonar Barcelona a causa de la incertesa que ha generat el 'procés'.*

Una papallona ha remogut l'aire infectat de Wuhan i totes les flors del *Mobile World Congress* s'han parasitat. Així hem sentit veus de tots els colors des de la ingenuïtat de tertulians amb carnet polític que, del que parlen, ni puta idea, contradient doctors de la ciència certa, i per adobar-ho s'hi han afegit els teòrics de la conspiració, quan la ficció es queda curta davant la realitat.

No cal dir que la voracitat de Madrid de voler apoderar-se del fons firal de Barcelona ve de molt lluny. No tinc constància que fos al 1714 ni sé si va començar amb l'Exposició Universal del 1888 o a l'Exposició Internacional del 1929, però des de 1961 fins al 2004 vaig ser testimoni presencial d'ingerències patronals i polítiques, que amb estratègies de *dumping* i competència deslleial pretenien endur-se els certàmens de la Fira de Barcelona per afavorir IFEMA-Feria de Madrid. Sortosament un esdeveniment internacional no es guanya pel fet de tenir un palau de congressos i oferir una "relaxing cup of café con Leche in Plaza Mayor" acudit d'Ana Botella per fer-se amb els Jocs Olímpics del 2020.

Aquests esdeveniments globals cal situar-los en l'àmbit de la col·lisió d'interessos que resumeixo en tres: 1. Cal l'àrea firal que facilita els serveis d'exposició, 2. És necessària la complicitat empresarial dels segments interessats a participar-hi. I 3. Cal un potent efecte

Inauguració del recinte Fira de Barcelona-Hospitalet. Expo GRAPHINTRO/SERIGRAPH on veiem Joan Camps donant explicacions al Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya Jordi Pujol i Soley

crida al segment comprador global. En realitat és com el mercat del dimarts al Masnou, però més gros. Tots sabem que, si dimarts cau un xàfec, les parades no es poden muntar, l'Ajuntament no pot recaptar i els compradors es queden a casa.

Si el *Mobile World Congress* és viu des del 2006, és factible que a una de les parts poderoses ja no li faci el pes mantenir-hi la presència i qualsevol excusa podria semblar-li favorable si anant-se'n forçava un any de quarantena amb la possibilitat d'enfonsar-lo definitivament. Una decisió que beneficia només les empreses líders que no necessiten cap *World Congress* per mantenir l'hegemonia de mercat, mentre la part perjudicada és la Fira de Barcelona, i com a dany col·lateral els sectors hotelers i de restauració, el taxi i cotxes de lloguer amb conductor i l'explotació de prostíbuls mafiosos que havien centralitzat tota l'oferta de luxe a Barcelona per fer l'agost abans de l'estiu, i a la cua el dramàtic atur sobtat del treball temporal mal pagat que ha quedat suspès. Si analitzem les fires globalment multitudinàries, la majoria són biennals o quadriennals, o són fires itinerants com la *IFRA World Publishing Expo*, que cada any canvia de ciutat europea, entenen que una Expo global no pot ser anual al mateix lloc. La pregunta del milió seria: **Qui hi ha sortit guanyant carregant-**

se el Mobile World Congress?

Una vegada acceptada la suspensió com un mal inevitable, potser és bo de saber si ha estat una mà negra la causant del desastre.

En tot crim hi ha d'haver com a mínim un cadàver. El *Mobile World Congress* és a la UCI en un coma induït, dubtós de revifar-se abans del 2021, i els danys irreparables poden aconsellar l'eutanàsia.

És necessari un autor intel·lectual. Del 20% de les empreses que tenien reservat el 80% de l'espai de la fira, qualsevol d'elles podria ser-ne l'origen.

Hi ha d'haver un mòbil, un motiu que justifiqui el crim. Entre els beneficiaris de la suspensió hi destaca Donald Trump, a qui, amb els seus *America first*, incomoda estar endeutat amb la Xina i a la vegada que siguin els xinesos líders tecnològics del G5. Quant a sicaris, té la CIA, l'FBI i totes les clavegueres dels països que van de cul per fer la feina bruta dels fronts econòmics, polítics i bèl·lics oberts pels *iunaitetesteitsofamerica!*

Un apunt nostàlgic personal, a l'any 2001, com a president d'ASSAG i vicepresident de Graphispac, vaig tenir el goig de participar com a membre del comitè organitzador de la fira GRAPHINTRO/SERIGRAPH i inaugurar el recinte firal on havia de celebrar-se el *Mobile World Congress 2020*.

Vivències

Pep Parés

DESPRÉS DELS TEMPORALS

N'he sortit impressionat del temporal Glòria potser perquè mai no havia presenciat res de semblant al Masnou. Sempre veiem pels mitjans de comunicació els efectes devastadors de la natura: països col·lapsats, destruïts, amb milers de damnificats. Potser per tot això, i per l'hàbit de veure-ho en pantalla, pensem que tot ens queda molt llunyà.

Amb l'enrenou climàtic que estem organitzant, hem estat capaços de variar els fenòmens naturals cap als extrems: sequeres terribles o inundacions desbocades. Maremotus, tsunamis, tifons, tornados; desglaços, tempestes tropicals reiteratives, exagerades i desplaçades dels seus indrets habituals!

Des de casa estant, amb la meua neta de tres mesos als braços, pensava: quin coi de futur li deixarem? Observava el mar embravít, amb onades tan grans que semblava que s'hagués apropiat moltíssim a la nostra terrassa, com l'efecte prismàtic. Tot era sobredimensionat! El soroll de les onades, també. Retorno l'atenció cap a la criatura, que em seguia amb la mirada. Podrem oferir-los la protecció que els caldrà, a aquests menuts? Un món menys desgavellat?

No hi ha imatges que et trenquin més el cor que les d'aquests refugiats o víctimes de desastres que ho han perdut tot, amb uns nens als braços amb cares de terror o incredulitat, fugint dels perills que encara no han conclòs, o estancats en uns camps de refugiats sense futur ni esperança. Com ens afecta la imatge d'un nen mort en una platja, o dins d'una patera! I, si és blanc, com nosal-

Pont del Petroli, Badalona, després del darrer temporal

tres, encara més! És ben trist.

Ens cal identificar-nos amb aquests infants, amb aquesta gent que pateix. Quan t'hi identifiquis i ets capaç de veure-hi —ni que sigui per uns instants— el teu pare, la teua dona, el teu fill, el teu net o algú concret estimat, aleshores el seu patiment et pot commoure veritablement. Sense aquest primer pas és difícil activar altres ressorts interns que ens permetin ser proactius amb els damnificats.

Però sovint fallem estrepitosament. Diners promesos que no arriben a les zones afectades, corrupció, prostitució i abusos mil, fins i tot per part de les forces mateixes que haurien d'ajudar-los. Les grans catàstrofes posen a prova l'arquitectura social i humana que ens hem donat. I el resultat no és gaire bo. El concepte de solidaritat estable i continuada queda més lligat a les conviccions de cadascú, però és una manera col·lectiva molt positiva d'apropar-nos al sofriment dels altres.

Hi ha qui no creu en ONG's ni en la caritat perquè entén que s'hauria de resoldre per la via de la justícia política, amb normes decents que no permetessin ni la misèria ni l'abandó dels més

desvalguts. Però mentre això no arriba, què hem de fer? Sobretot quan t'adones que els partits racistes i masclistes diuen tantes bestieses sobre la immigració i, malgrat tot, van pujant en les eleccions. Tal com ho parlàvem abans, aquests sí que estan allunyats de cap mena d'identificació emocional amb els més febles! Tracten de deshumanitzar els altres per poder considerar-los com a subespècies uniformes que no mereixen cap mena de consideració sota les etiquetes d'immigrants, supremacistes, jueus, nacionalistes; independentistes, catalans, espanyols, negres o blancs, musulmans o cristians!

Un mapa de l'@EU_ScienceHub publicat per @zeitonline, situava Catalunya com una de les zones on l'antiracisme i l'antifeixisme tenen una base social més forta a Europa. No és cap consol, però indica que cal avançar en aquesta bona direcció.

Torno a la mirada de la meua neta, que m'observa amb uns ulls ben oberts i bonics. Em sento un avi indefens davant les acusacions que aquesta quitxalla ens puguin fer, tenint en compte com els deixarem la terra i la justícia social, o sigui, el benestar de tots.

Envia paraules de suport a la nostra gent empresonada o exiliada

**LLIBERTAT
PRESES
I EXILIADES
POLÍTIQUES**

Dolors Bassa
C. Penitenciari Puig de
les Basses- Mòdul dones
Raval Disseminat, 53
17600 Figueres

Carme Forcadell
C. Penitenciari Mas d'Enric
Mòdul dones
Travessia Comella Moro, 15
43764 El Catllar

PRESOS
C. Penitenciari de Lledoners - Mòdul 2
Carretera C-55, Km. 37, 08250 St. Joan de Vilatorrada
Bages

**LLIBERTAT
PRESOS
I EXILIATS
POLÍTIQUES**

Anestèsia general

Joan Maresma Duran

Mentre els habitants de la ciutat brasilera de Belo Horizonte buscaven cadàvers en el fang, "el president contra Brasil" declarava el seu amor per la música "sertaneja" –un gènere musical brasiler que a mi no m'acaba de fer el pes. Potser s'ha de considerar la hipòtesi que l'estat brasiler (els estats de Brasil són els equivalents a les Comunitats Autònomes d'Espanya) de *Minas Gerais* és un altre país, un en el qual no és el president aquest groller del Jair Bolsanoro.

L'anèmica reacció de la capital Brasília a la tragèdia minera sorprèn tant com les imatges en aquesta societat d'immediatesa i de fotos i vídeos brutals. No es pot descartar tampoc la tesi que el millor és que els polítics no facin res... Potser perquè el governador (càrrec equivalent al de President de Comunitat Autònoma) de *Minas Gerais*, Romeu Zema, va afirmar que tot estava controlat... També en aquest cas, el que s'escoltava no tenia cap relació amb el que es veia. Hi havia hospitals inundats, entregadors de pizzes xops fins al moll de l'os, un restaurant que semblava haver-se transformat en un establiment a la vora del riu amb cadires i taules on l'aigua arribava fins als genolls, esllavissaments, asfalt que s'enfonsava i s'empassava vehicles. Molt més realista i clarividient que el governador, una veïna ho va clavar: *Els cotxes passaven com si fossin de joguina*.

El batlle no semblava tan segur com el governador. Alexandre Kalil va definir les pluges caigudes a final de gener i principi de febrer com el major desastre de la història local... Aquestes pluges continuen caient quan escric aquestes ratlles a l'inici del mes de febrer. I no només a Belo Horizonte... Primera ciutat moderna planejada a Brasil i construïda a final del segle XIX per ser la capital de *Minas Gerais*, l'urbs ha crescut moltíssim i s'ha convertit en la tercera major regió metropolitana del país, amb més de sis milions d'habitants... Com passa arreu del món, el que era planejat se'n va anar tot en orris...

Em sembla que no és gaire difícil preveure aquestes tamborinades: l'últim decenni demostra que aquests tempestes d'estiu a l'hemisferi sud són mortals... Plou sobre mullat. Malgrat aquesta obvietat, el govern federal (equivalent al govern central) va retallar els pressupostos per a prevenció de desastres. O això han afirmat diferents periodistes i mitjans de comunicació. El barroer del "president contra Brasil" va dir que no era ben bé així... Curiosament, el governador Zema en les seves últimes declaracions per tranquil·litzar la població, va parlar de dècades per solucionar el problema de Belo Horizonte... Potser en aquest cas, la frase no va sorprendre... Tal vegada perquè l'anestèsia general amb el que ha passat a *Minas Gerais* no només ateny els polítics... Sembla que tots els ciutadans –jo també– estem alienats.

PD. Molts petons per a la tia Rosa

Històries de la vila

Joan Muray

CENTRE CORAL UNIÓ MASNOVINA

—socis expulsats el setembre de 1936—

Pel mes de juliol de 1936, el mateix mes que havia començat la guerra 1936/39, el Centre Catalanista d'ERC (Esquerra Republicana de Catalunya) del Masnou es va incautar del Centre Coral Unió Masnovina, fet que duraria fins al juny de 1937.

Posteriorment a aquesta data, pel setembre de 1936, trobem una llista de socis en què vuitanta-tres d'ells havien estat expulsats de l'entitat. No se n'esmenta el motiu, tot i que en una llista, feta a màquina, s'esmenta els mateixos socis expulsats, i diu, en castellà: ... *por los marxistas*.

En un full, en solitari, hi ha un escrit a mà, signat pel Consell Directiu, que diu textualment: *No és permesa l'entrada a la Sala d'espectacles a les persones que vagin amb armes llargues. Queden suprimides les entrades gratuïtes*.

Això vol dir que, amb armes curtes sí que hi devien entrar, i que també n'hi devia haver molts que entraven gratuïtament.

Tots els llistats de documents que contenen aquestes Històries... són trets dels documents que va deixar Ramon Lladós i Parrot, que fou bibliotecari del Centre Coral.

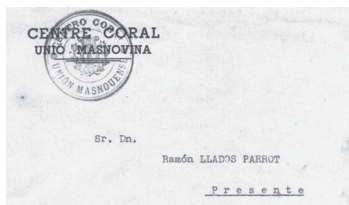

Edifici del Centre Coral Unió Masnovina, a la plaça de la Llibertat

com a la llista original. Heus-la aquí:

Josep Tió Cisa
Joan Rossell Pujadas
Josep Rossell Pujadas
Pere Alsina Sayol
Ferran Francesc Pons
Josep Juriol Batlle
Pere Rosés Serra
Marià Sust Vives
Ramon Lladós Parrot
Angel Martínez Domenech
Martí Sala Maristany
Pere Pagès Deulofeu
Antoni Oliveras Colomer
Joan Oliveras
Eduard Mariñosa Tort
Romà Fabra Puig
Grau Coll
Josep Duran Terradas
Feliu Giralt Roura
Joaquim Piera Estefa
Joan Casals Colomer
Miquel Casals
Antoni Güell
Josep Pagès Alsina
Jaume Bertran
Manuel Molas
Ferran Galera
Pau Renter

Francesc Gibernau
Josep M. Galera
Jaume Casals
Miquel Rosés
Josep Bosch Casals
Joan Maresma
Salvador Terradas
Josep Arisa
Pau Juriol Bellagarda
Josep Lloveras
Amadeu Salús
Josep Torrell
Josep Font Pagès
Josep Galvany
Agustí Rosés
Agustí Gibernau
Jacint Rosés Roba
Josep Isern Roba
Joan Arimón
Pau Salvat Ferrer

Sobre amb capçalera i segell del Centre Coral dirigit a Ramon Lladós

A part d'algun llistat fet a màquina, la majoria ho són a mà, per la qual cosa podria ser que algun dels cognoms de les persones esmentades estigués amb alguna errada.

A continuació podeu veure aquesta llista, a la qual els noms i cognoms estan tal

Paper moneda del Masnou en temps de guerra

Enric Salamero
 Jaume Gibernau
 Josep Millet Curell
 Francesc Gibernau
 Nicolau Baucells
 Felicià Maresma
 Josep Sanjuan
 Joan Tió Mas
 Jaume Cot
 Joaquim Vilà Bori
 Lluís Pardo Monsalvez
 Pere Sensat Maristany
 Pere Bassegoda
 Tomàs Vives
 Antoni Duran
 Francesc Fontanills
 Grau Maristany
 Josep Xuriach
 Salvador Maresma
 Josep Sert Matas
 Isidre Ramentol
 Llorenç Comerma
 Lluís Nogués
 Pere Castellsagué
 Pau Bertran
 Jaume Buch
 Angel Gázquez
 Ramon Montana
 Gabriel Casals Bonàs
 Josep Cabretosa
 Francesc Millet Maristany
 Josep Pujadas Truch
 Martí Cabús
 Josep Ramentol Corobera
 Francesc Parés

En cap altre document s'esmenta el motiu de l'expulsió, tot i que es pot deduir, i més sabent com estava la

Pl. de la Llibertat, amb el Centre Coral al fons, en una sortida de l'Orfeó Masnoví

situació en aquell moment d'efervescència, que el motiu devia ser o bé polític o bé religiós. També, als mateixos documents, hi ha una llista de socis que es donaren de baixa del Centre Coral, voluntàriament. Són aquests:

Francesc Renter
 Josep Baucells
 Josep Tió Cisa
 Josep Torras
 Francesc Puig Nonell
 Ramon Mora
 Josep M. Delvalle
 Manuel Gallego Ruíz
 Grau (?)
 Martí Solé
 Victorià Sala Ribas
 Lluís Millet

I, a la mateixa llista, n'hi consta un altre que podria ser baixa, però que diu que

l'han de cridar. És Josep Sabater. Tot i amb això, entre aquests documents, n'hi ha un que diu que els expulsats foren 88, i 7 les baixes. Per tant, sembla que no concorden les dates, però sí el fet. I encara en un altre llistat, fet a mà i, per tant, amb possibles errades en els cognoms, trobem un seguit de socis que pel que sembla demanaren ser-ne i foren acceptats. Aquesta llista té un fet ben curiós, i és que, en alguns, després de nom i cognom, hi posa el motiu. Són els següents:

Josep Sert Matas	
Isidre Ramentol	«Sicart»
Victorià Sala Ribas	
Josep Medina	(del gas)
Pere Rosés Isern	«Regarso»
Rafael Roca Vila	«Anguera»
Mayolas	
Francesc Bautin	
Joan Oliveras	
«Boter vell»	
Ferran Francesch	«Cabesa»
Joan Casals	(fill segon)

I uns quants que només eren proposats per ser soci. Aquests:

Manuel Gomila
 Carles Delfin Fermin
 Albert Montserrat
 Salvador Pagès Coll «Teyà»
 Ventura Cassi Artigas

Com veieu, després de més de vuitanta anys, encara segueixen apareixent documents que ens parlen d'aquell temps de revoltes, guerra i depuracions.

Interior del Centre Coral, en una festa d'abans del 1936

Poesies de Josep Vendrell

Aquest butlletí continua publicant poemes del nostre convilatà i consoci Josep Vendrell i Torres, que ens va deixar pel novembre del 2017. La seva obra ens acompanya i ens empeny ensems a estimar Catalunya, la seva història, la seva gent i la seva cultura. Gràcies, Josep!

RAMON BERENGUER IV (1113-1162)

No és tan sols amb l'espasa
que alta i ampla es fa la casa!

Al quart Ramon Berenguer
amb la infanta Peronella,
molt abans de ser donzella,
son pare Ramir, el segon i no el primer,
amb esposalles a ell la comprometé.
El rei i la noblesa d'Aragó
no tenien l'aigua clara,
i En Ramon, ara príncep dominador,
controla la situació
i deixa la sedició
segada, cremada i rasa!
Els seus seran comtes-reis,
sense excuses ni remeis;
ja tenen més d'una casa!

PERE EL CATÒLIC (1177-1213)

Tant l'espasa com la creu
tenen un encreuament,
ambdues porten la victòria,
però també el sofriment;
d'això, n'és plena la història.
El fill del seu fill, el nét,
Pere el Catòlic,
va caure mort a Muret!

JAUME EL CONQUERIDOR (1208-1276)

En Jaume, ja de petit,
pels pares fou oblidat al llit
per desamor i per dones;
temps d'intriga i traïció
entre diversitat de corones.

Aquest plançó, tendre i xic,
ha estat el conqueridor escollit,
que amb força i paciència
Mallorca ha reconquerit
i s'ha fet seva València!

Governant i conquerint
en té la plena ciència!

La seva progenitura,
fruit del seu amourejar,
en ell no ha tingut fretura.

CONQUERIR I PROCREAR!

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Solitud (never again)

El dijous 5 de març **Victor Català** (1869-1966) aterra tot un mes, majestuosa, al Teatre Nacional (**TNC**), via Sala Petita, amb **Solitud** (1905), que interpreten (gran, gran!) **Pepo Blasco**, Ona Grau, (gran, gran!) Oriol Guinart, Pol López, Laura Luna, Adriana Parra, Maria Ribera, Adrià Salazar i (gran, gran!) Pau Vinyals. Dirigeix Alicia Gorina amb la complicitat dramàtica d'Albert Arribas per abocar-nos al món ple de buidor, reflexió, desig, dolor, natura, de la Mila, una dona casada. No oblidarem pas les muntanyes ben verdes, estimada, l'esperança abocada a l'infinit. Mai. Never.

El mateix dia 5 (fins al 12 d'abril) una altra gran dona a un altre gran teatre: **Doris Lessing** (**Doris May Tayler**, 1919-2013), adaptada i dirigida per Carlota Subirós, ofereix *El quadern daurat* (*The Golden Notebook*, 1962; a Edicions 62, el 2001 i 2007, i ara fa poc recuperada per Lumen, el 2019, en castellà, 861 p.) al **Teatre Lliure** de Montjuïc. Guillem Barbosa, Javier Beltrán, Mia Esteve, Montse Esteve, Jordi Figueras, Nora Navas, Marta Ossó, Fèlix Pons i Vanessa Segura ens apropen a experiències vitals d'infantesa, militàncies i desenganys polítics, vides sexuals i afectives, psicoanàlisi. Continuem, doncs, de fet, a aquella muntanya verda, a un món ple de colors que, de sobte, se'ns pot transformar en un terrible gris o negre. Quatre quaderns. Una o tantes vides.

Boira a les orelles. Del 13 de març al 9 d'abril Els Pirates Teatre ens presenten a **El Maldà** una creació col·lectiva (amb coordinació dramàtica de **Miriam Ecurriola**) sobre la sordesa (profunda), amb Bernat Cot, Núria Cuyàs i Lluna Pindado, sota la direcció d'Adrià Aubert. Les paraules, tinguin la forma que tinguin, són importants. Sempre, sempre. Forever.

De l'11 al 29 de març, **Ocaña, reina de Las Ramblas**, de **Marc Rosich** (text i direcció escènica) i Marc Sambola (direcció musical i composició), omple l'**Escenari Joan Brossa** de plaer i música, de deliri, de fascinació, de vitalisme; produeix Òpera de Butxaca i Nova Creació, actua i interpreta Joan Vázquez. Hi anirem. Volem descaradament ser felices. **En cas de dubte, busca'm**. Seré mentalment a la nostra muntanya. Mai més sola.

Fotografia: autoria Isaias Fanlo

Ocaña, reina de Las Ramblas

Som

Com ho podem fer per gestionar millor els nostres conflictes i ser tots una mica més feliços

Dr. Oriol Lugo

Psicòleg & Coach Executiu i Personal.
Expert en Teràpies Neurocientífiques
www.owlpsicologia.com

Per què ets seguidor o seguidora del teu equip esportiu?

Alguna vegada t'has preguntat per què ets de l'equip que segueixes? Per què ets vegetarià o vegetariana? O per què dones suport a una causa i no a una altra?

La resposta es troba en les creences. És molt curiós perquè la gran majoria de les persones no es para a pensar en aquestes qüestions, però és ben cert que tothom tenim un condicionament. És a dir, les experiències viscudes han configurat el nostre conjunt de creences. I això comença ja quan som petits.

En el cas dels esports, moltes vegades hi ha famílies que compren samarretes del seu equip preferit al nen o a la nena. I el resultat conseqüent és que aquell infant acaba fent-se seguidor d'aquell equip. És estrany que es parli a pensar sobre si realment és l'equip que més li agrada o no.

Pel que fa al segon exemple, sobre l'elecció de menjar carn o no, hi ha gent que em podria respondre que són vegetarians o vegetarianes o vegans o veganes tot i tenir familiars que mengen carn. Sí, però aquí està present també l'efecte pèndol. És a dir, podem adoptar les mateixes creences que les dels nostres cuidadors o cuidadores o podem optar per integrar un sistema de creences totalment oposat. Aquest procés és quelcom habitual en l'etapa de l'adolescència on els joves busquen una diferenciació amb els seus progenitors. Si els meus pares són de barbacoes,

doncs jo per marcar la meua diferència rebutjo per complet la carn.

I en el cas de donar suport a una causa i no a una altra, també es deu a les nostres creences. El que hem viscut o el que hem experimentat acaba influïnt en la nostra forma de pensar. Si tu has estat vivint injustícies o situacions conflictives és molt probable que puguis simpatitzar més amb una causa que faci referència amb allò que has viscut. I al contrari, altres causes alienes a les teves vivències potser no despertin el mateix interès o grau d'implicació.

Més enllà d'aquests tres exemples, l'important és poder fer de tant en tant l'acte reflexiu de qüestionar-se el que creiem. És clar que no és un exercici fàcil, però sí que és un treball necessari si volem enriquir i transformar les nostres vides. Del contrari, seguirem en un automatisme continu que potser no ens aporta gaires beneficis.

El fet de trobar les creences que guien les nostres vides pot ser un potent exercici per incorporar noves creences, noves formes de pensar que eixamplin els nostres horitzons o que ens permetin obtenir noves oportunitats.

Per tal de poder trobar les creences personals sobre qualsevol tema, podem començar amb la frase "Jo crec sobre tal cosa...". Per exemple:

"jo crec que el Barça és...", "jo crec que el Reial Madrid és...", "jo penso que la Peña de bàsquet és...", "jo penso que ser vegetarià o vegetariana és...", "jo opino que menjar carn és...", "jo opino que les persones que defensen els animals són...", "jo considero que les persones que defensen el clima són..."

D'aquesta manera podem anotar tot allò que ens vingui a la ment. És important no limitar-se i escriure amb sinceritat tot allò que ens aparegui. Tot seguit, podem observar que molts dels nostres pensaments han estat condicionats per altres persones, per situacions específiques o per moments o etapes de la nostra vida, que potser, ara com a adults, han canviat.

Siguin les creences que siguin, el que és realment rellevant és preguntar-te si aquestes creences et són útils o no. Perquè tu pots transformar i canviar la teua manera de pensar. Per això, serà essencial fer un acte de separació entre qui som i qui creiem que som. Tu pots creure que ets una persona rígida o mentalment més conservadora, però això també és una creença.

Així que recorda que també pots canviar aquest element. T'animo que puguis qüestionar-te les teves creences i, per què no?, adoptar noves formes de pensar i de viure.

L'ANC del Masnou convoca la ciutadania, cada dimecres a les 7 de la tarda, davant l'Ajuntament fins que sigui alliberat i retornat el Govern legítim de Catalunya. T'hi esperem!

Dinar popular contra la repressió
Diumenge 29 de març de 2020
Pl. dels Països Catalans a les 14
Arròs amb carn i vegetarià 15€
infantil 8€ • Fila cero

EL MONJO QUE VA VIATJAR EN EL TEMPS

Josep Condeminas

Si alguna vegada viatgeu a la Comunitat Foral de Navarra, i molt concretament al municipi de Yesa, a 52 quilòmetres de Pamplona, no deixeu de visitar el monestir de San Salvador de Leyre, un dels conjunts monàstics més importants d'Espanya, on podreu admirar-ne l'arquitectura i assabentar-vos de la seva importància històrica, perquè està documentat que ja en el segle IX va tenir una gran rellevància a la història del Regne de Navarra, així com a la Reconquesta. Però un dels fets que l'ha portat a ser més conegut és la figura de sant Virila, que va ser-ne Abat al segle X; però no per ser l'Abat del monestir i posteriorment sant, sinó per un fet miraculós del qual va ser objecte, o almenys així ho diu la llegenda.

Es diu que el monjo Virila era un home profundament místic i piadós, però l'inquietava el dubte de com podia l'eternitat ser un goig permanent si finalment l'avorriment i la monotonia podien posar en perill aquesta felicitat. Com podia Déu resoldre aquesta paradoxa? Una tarda va decidir fer un passeig pel bosc de la rodalia del monestir amb l'esperança que el silenci de la natura l'ajudaria a meditar sobre aquesta qüestió amb més profunditat. Després de caminar una estona i gaudir d'aquell ambient primaverl, va arribar a una font on va descansar uns minuts. De sobte, un petit rossinyol es va posar sobre el

pedrís de la font i es va disposar a delectar Virila amb el seu melodiós cant. Com més rellava l'ocell i mostrava la seva riquesa musical, més embadalit es mostrava Virila, fins que, finalment, plàcidament es va adormir. Quan es va despertar, sobresaltat, pensant que s'havia excedit i havia descuidat les seves obligacions, s'encaminà apressat cap al monestir. De camí, ja va notar quelcom diferent al

seu entorn i, en arribar al monestir, també es va sorprendre en veure uns notables canvis en l'edifici. Però la seva sorpresa sols havia començat. Intrigat, va trucar a la porta i, quan van obrir, va aparèixer un monjo totalment desconegut per Virila, ja que vestia un hàbit cistercenc en lloc del benedictí del seu orde. Davant de les increïbles explicacions de Virila, es van apropar altres monjos, i un d'ells va recordar que a la biblioteca hi havia un llibre on descrivia que feia 300 anys un monjo d'aquella comunitat havia sortit a passejar pel bosc i mai més no havia tornat. Per acabar d'aclarir aquella situació, es van reunir tots a la sala capitular, quan, de sobte, es va obrir la volta de la sala i una veu celestial va dir: *SI TAN AVIAT HAN PASSAT 300 ANYS ESCOLTANT EL CANT D'UN ROSSINYOL, IMAGINA COM PASSARÀ EL TEMPS EN COMPANYIA DE L'ALTÍSSIM*. D'aquesta manera, Virila va comprendre el misteri de l'eternitat. Cal recordar, però, que l'Església al llarg dels segles ha reconverit experiències inexplicables en fets miraculosos per proporcionar-los un origen diví. Finalment, si teniu l'oportunitat de visitar el monestir de Leyre, no deixeu d'apropar-vos fins a la font que ara porta el nom de sant Virila. Això sí, aneu en compte amb els rossinyols.

Font consultada: Internet

La punta de la llengua (116)

Esteve Pujol i Pons

Al butlletí del mes passat us parlava d'aquell mal ús que fem tot sovint del **futur** o del **condicional** en frases on expressem el dubte; per exemple, quan diem **per què serà que em miren?*, en comptes de dir **per què deu ser que em miren?**; **per què sortirà tan tard en Miquel aquest matí?*, en comptes de dir **per què devia sortir tan tard en Miquel aquest matí?**...; **ara per què es veurà tan bé aquesta televisió?*, en comptes de dir **ara per què es deu veure tan bé aquesta televisió?**; **no sé per què haurà caigut...*, en comptes de dir **no sé per què deu haver caigut...**

Ho resumia dient el que repeteixo ara: **Serà és futur**, no és una manera d'expressar el dubte, la possibilitat, la incertesa... Demà **serà** dimecres, perquè avui és dimarts... El Pep **serà** persona culta ja que ara llegeix molt...

Serà (o el **futur** que vulgueu) no es refereix mai a un dubte sobre el present, sinó a una predicció per al futur, per a l'esdevenidor.

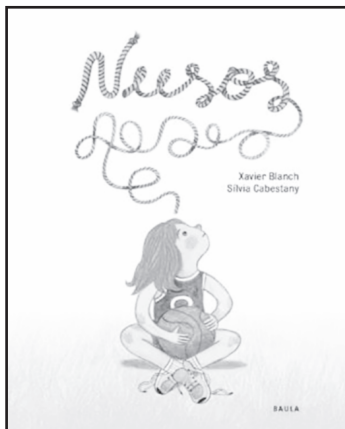
Per expressar el dubte no ho hem de fer amb el futur ni amb el condicional sinó (deixeu-me ser pedant) amb una perífrasi formada amb el verb **deure+infinitiu**.

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Hi ha nusos i nusos

Moltes de les paraules que fem servir tenen un sentit real i un de figurat. Quan parlem de l'ull de seguida pensem en la part del cos que ens permet de veure-hi, que és l'òrgan del sentit de la vista. Però per semblança també hem donat el nom d'ull a altres objectes o a les seves parts, i fins i tot a alguna altra part del cos. Per això parlem de l'ull d'un pany, d'una agulla, d'un pont o d'un formatge; de l'ull de bou d'un vaixell; de l'ull de l'escala; de l'ull d'un cicló...; i fins i tot de l'ull del cul o l'ull del darrere, fent servir un dels nombrosos eufemismes relacionats amb el sexe i l'escatologia. D'exemples d'altres paraules amb sentits reals i figurats en trobaríem a cabassats: gat, pet, catifa, òrgan, pera, bleada... o nus. M'hi ha fet reflexionar un àlbum magnífic, titulat precisament *Nusos*, escrit per en Xavier Blanch i il·lustrat per la Sílvia Cabestany. Un àlbum d'aquells que podem llegir de gust tant els petits com els grans. Un àlbum d'aquells que convé compartir en família, a l'escola, a l'esplai, perquè ens permetrà de parlar, entre altres coses,

de sentiments i emocions d'una manera senzilla i poètica alhora. Ho dic, tot això, perquè l'argument de *Nusos* és d'allò més planer, però també d'allò més ric: una nena de vuit anys ens explica com està de contenta perquè ja se sap fer tota sola el nus de les vambes, ja que "em feia una mica de vergonya que m'haguessin d'ajudar." (p. 6). Tot seguit repassa altres nusos variats i de vegades difícils de fer fins i tot pels grans: els de la corbata, els dels mocadors de coll i de les bufandes... Fins i tot recorda com són de complicats els nusos viaris anant amb cotxe, entrant ja, segurament que sense saber-ho, en el terreny

dels sentits figurats; per passar, a través d'un entramat de nusos que sembla immens i impossible de desembolicar, molt aconseguit per part de la il·lustradora (p. 16-17), als nusos que de veritat l'amoinen, els més difícils d'aprendre a desfer en aquest cas, i que són dos "el nus de la gola i el nus de la panxa" (p. 17). Hem entrat de ple en el sentit figurat de la paraula nus, figurat i simbòlic alhora. I la nena de l'àlbum ens en donarà alguns exemples clars i creïbles, d'aquests nusos, perquè els ha patit en més d'una ocasió, com els hem patit tots, xics i grans. I molt important, ens dirà la seva manera de superar-los, de desenredar-los. I serà una manera que tots podrem fer nostra, infants i grans, perquè compartir les preocupacions, les penes, les angoixes és la millor manera de superar-les. Sovint les històries aparentment més senzilles són les que ens arriben més, sigui perquè ens hi podem identificar fàcilment, sigui perquè ens obren camins que no suposàvem, que desconexíem, segurament pel fet de no haver-los compartit amb ningú.

Títol: Nusos

Autor: Xavier Blanch

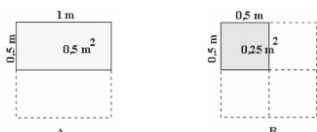
Il·lustradora: Sílvia Cabestany

Editorial: Baula

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2019

Nombre de pàg.: 30

Solució a l'enigma de la pàgina 19

A - mig metre quadrat

B - quadrat de mig metre

SOLIDARITAT CONTRA LES AGRESSIONS DE L'ESTAT

Siguem conscients de la necessitat de tenir diners per a poder pagar les multes constants i injustes de l'Estat espanyol als nostres polítics

Associació Catalana dels Drets Civils Ajuda els familiars de presos i exiliats

ES71 3025 0001 1814 3359 2190

Associació de Foment de la Caixa de Solidaritat

Suport econòmic a persones represaliades, judicis, advocats, multes...

ES31 3025 0001 1814 3361 5996

www.materialshoms.cat

Materials per a la construcció i la decoració
Homs
www.materialshoms.cat

NOVETAT!
Et podem fer
qualsevol color
amb pintura

**Obert
de 7'30 a 18**

**Dissabte
de 8 a 12**

Joan XXIII, 93 555 81 56 el Masnou (Ronda del Masnou (sobre l'autopista))

Tota mena de materials per a la construcció, decoració, reforma i bricolatge o jardí. Pintura
Av. J.R. Suárez de Llanos, 43. 93 540 37 69 Teià. Totes les novetats a la nostra botiga. Gran exposició de ceràmica, pedra natural, parquet, sanitaris, cuines, aixetes, mampares i electrodomèstics

Cròniques d'ultramar

Joan Muray

AÏLLAT DEL MÓN

Comencem la segona tongada, dedicada a l'illa de Rapa Nui, i el títol més suggerent no podia ser altre que aïllat del món.

Evidentment, l'illa de Rapa Nui, al bell mig de l'Oceà Pacífic, es troba a un munt de quilòmetres d'altra terra poblada; no és res d'estrany que els seus antics pobladors en diguessin TE PITO HO TE HENUA, que vol dir el melic del món, ja que per a ells no hi havia altra terra.

Es troba a més de 3.700 quilòmetres de la costa de Xile, de més de 7.300 de Hawai i més de 7.200 de les Illes Marqueses. Per tant és com una mena de portaavions al mig de l'oceà més gran del món.

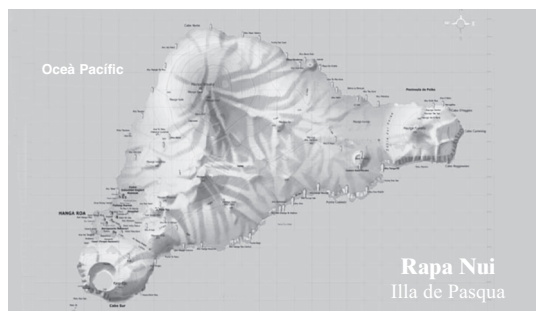
La seva forma és com un triangle, que ens recorda el mapa de Catalunya, tot i que de reduïdes dimensions, ja que la part més llarga mesura uns 22 quilòmetres, i el seu punt més ample en fa uns 16. I perquè ens en fem una idea, a Catalunya tenim més de tres-cents quilòmetres de costa. De totes maneres, quan hi ets, no tens la sensació d'isolament que podries tenir, especialment veient les distàncies més amunt esmentades.

Només pot passar això si puges al cim més alt de l'illa, el Maunga Terevaka, amb 511 metres, o sigui 12 metres més alt que el cim de Sant Mateu. Allà sí que pots tenir una certa sensació d'aïllament, ja que s'hi domina tot l'entorn i veus que més enllà de la costa tot és aigua.

El que sí que tens, de sensació, és que estàs en una mena de paradís, per la tranquil·litat que s'hi respira, per la flaire de la terra i les flors que vas trobant al teu pas.

Aquesta tranquil·litat és més accentuada quan vas per l'interior de l'illa, per on no circula pràcticament cap turista, que només van per la ruta de la costa, que és on hi ha tots els ahus (mena d'altars on hi ha els moais) i els moais. L'interior està treballat per l'agricultura dels rapanuis, amb extenses plantacions de pinya, plàtans, palta (els nostres alvocats), camote (una mena de tubèrcul entre el moniato i la patata), etc.

Per l'interior, el «soroll» més freqüent que pots sentir és el dels ocells, i el renill dels cavalls, que corren lliures pels camps.

FES-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

*Tots hi sortirem
guanyant*

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

Rauxa

Grup escènic de Gent del Masnou

24, 25 i 26 d'abril a ca n'Humet

cristina sagré

j.a. fernandez

INFÀMIA

bernat pera

xènia garcia

Exposicions

Fins al 12/3 Cartells i pòsters. Col·lecció particular.

Del 14/3 al 16/4 Col·lectiva de pintors masnovins: Josep Igual, Frederic Burnat, Jordi Oltra i Joan Pinós

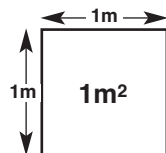
L'enigma V.D.R.

Un metre quadrat és un quadrat que té un metre per cada costat.

És el mateix un quadrat de mig metre que mig metre quadrat?

Resposta: No és el mateix

Solucio a la pàgina 17

CONVOCATÒRIA

ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DE SOCIS DE L'ANY 2020

D'acord amb el que disposen els estatuts de Gent del Masnou, a través de la present es convoca l'**Assemblea General Ordinària** per al diumenge, **dia 19 d'abril del 2020**, a les 12 del migdia, al local social del carrer Doctor Josep Agell, 9.

PROPOSTA D'ORDRE DEL DIA

- 1/ Lectura i aprovació, si escau, de l'acta de les Assemblees Ordinària i Extraordinària de l'any 2019.
- 2/ Presentació i aprovació, si escau, de l'estat de comptes de l'exercici 2019 (*)
- 3/ Presentació i aprovació, si escau, del pressupost per al 2020 (*)
- 4/ Presentació de la memòria de l'any 2019 i projectes per al 2020.
- 5/ Suggeriments i preguntes.

(*) L'estat de comptes del 2019 i el pressupost del 2020 seran des del dia 19 de març de 2020 a disposició de tots els socis al local social per a la consulta i estudi previs.

D'acord amb els estatuts, es poden presentar, amb el suport mínim de 10 socis, al·legacions i mocions a la proposta d'ordre del dia de l'Assemblea Ordinària i incloure-hi nous punts fins a 30 dies abans del dia de la celebració de l'Assemblea, mitjançant escrit adreçat a la Secretaria de l'Associació.

Cordialment,

Joan Casals i Agustí

President de Gent del Masnou.

CURSETS DE GAITA ESCOCESA

Informació a Gent del Masnou Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20
gentdelmasnou@gmail.com www.gentdelmanou.cat

Classes de IOGA a Gent del Masnou

IOGA I MEDITACIÓ PER ADULTS

Cuida't els dimarts de 19.30 a 21.00 h
Imparteix Ivet Compañó, professora de kundalini ioga

"La pau que cerquem es troba al nostre interior. Només cal donar-nos el moment per anar-la a buscar"

més informació Ivet 607747499

IOGA I MINDFULNESS PER NENES I NENS de 4 a 11 anys

Tots els dijous de 18.15 a 19.15 h

"Jugarem, cantarem mantres, sentint el cos en el moment present, compartirem i creixerem com a éssers humans"

més informació Lluïsa 610456149

Cal portar estora de ioga, coixí, manta i roba còmoda
Inscripcions a Gent del Masnou. Tardes laborables de 6 a 2/4 de 9. Vocalia Recreativa

Pastisseria

La Moreneta

Segona generació de la pastisseria.

Anar-hi a les 8 del matí, acabat d'obrir, amb tota la parada muntada, l'olor del pa calent, croissants cruixents, coca acabada de fer, la botiga polida i la rialla fresca de la Noemí desitjant-te el bon dia, creieu-me que és un plaer. Si és un diumenge, llavors ja és un esclat de colors, sensacions i artesanía desbordant que et planteja mils dubtes de què és el que podries comprar-hi. Sempre m'ha agradat el ventall de productes dolços que ens ofereixen les pastisseries un festiu al matí, però La Moreneta, potser perquè és la que tinc prop de casa i, per tant, en la que més m'he fixat, em fa una sensació d'alegria i festa, i que aquell pot ser un dia especial.

Jo no soc gaire llaminer, però hi ha un pastís que fa en Castillo, que, de gust i presentació, trobo genial. Són els peixos de brioix amb nata, crema, xocolata o combinat que construeix l'Aureli. Penso que és un pastís que, sense voler-ho, podria ser emblemàtic i símbol del nostre poble, mariner i pescador. Ja fa temps, el també pastisser, que ja no és amb nosaltres, Àngel Font va fer uns peixos, en col·laboració amb la Parròquia, que anomenaven Peixos de Sant Pere i que venien per la Festa Major del Masnou per recollir fons per a l'església. Ho vaig trobar una idea fantàstica, que sempre comparo en genialitat amb els peixos de La Moreneta que són a l'aparador de la pastisseria des del principi que van obrir. També, i com a excepció, m'agradaria de recalcar en aquesta llista, per a mi, d'excel·lències, les joies dolces que només per Tots Sants es poden tastar a La Moreneta; unes boles d'ou, coco o xocolata ensucrades i brillants que són vertaderament, de vista i de gust, diamants de pastisseria. Sort en tenim, als pobles i ciutats, d'aquests establiments autònoms que transmeten l'herència de pares i avis cap a un futur sempre enigmàtic; són sensacions, plaers, il·lusions i petites coses que recordem sempre i que conformen el temps que se'ns dona per viure.

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

La cuina de l'Antònia

El Cullerot

Pèsols del Maresme

Per a 6 persones:

1 kg de pèsols pelats, 100 gr de botifarra blanca i 100 de negra, 100 gr de cansalada fresca, 1 manat d'alls tendres i un altre de cebes tendres, Menta fresca i orenga, 1 cullerada de sucre i una de farina, Oli i sal

En una cassola amb oli, hi enrossim la cansalada tallada a daus. Hi afegim els alls tendres i la ceba tallats a tires i, un cop estovats, hi barregem la cullerada de farina.

Mentrestant, podem posar en un altre foc un cassó amb aigua, unes fulles de menta i l'orenga, i deixem que arrenqui el bull. A la cassola, ja ben barrejada la farina, hi afegim els pèsols, un polsim de sal i un xic de sucre.

Si ja ha bullit l'aigua, la hi aboquem passant-la pel colador, sense que arribi a cobrir els pèsols.

Ja hi podem posar la botifarra blanca.

Ho deixem coure tapat vigilant la cocció i, si cal, hi anem abocant una mica més de l'aigua de menta. Abans que acabi de coure's, hi afegim la botifarra negra. Amb les botifarres, podem fer-ho de dues maneres: o tirar-les a la cassola ja tallades a daus o a llesques, com més us agradin, o posar-les senceres i, un cop tot cuit, retirar-les i tallar-les en rodanxes.

A punt per servir!

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina